

Forslaget, er efter vor Formening en ny Egaliseringsfond, en Egaliseringsfond, der naturligvis under de allerlykkeligste Omstændigheder kan holde, men der ligger ikke i Forslaget nogen Garanti for, at dette virkelig vil ske. Fremdeles er Forslaget et Skattelovforslag. Altsaa, en ny Egaliseringsfond og et nyt Skattelovforslag kædet sammen med Ønskerne om at stabilisere den danske Krone. Det, der for os er det afgørende og maatte være det afgørende for vort Syn paa et saadane Forslags Indhold, var, hvorvidt det indeholdt Bestemmelser, der kunde virke til Forbedring af vor Handelsbalance. Men ikke en Gang dette indeholder dette Forslag; de Bestemmelser, der her træffes, kan lige saa vel blive skadelige, som de kan blive gavnlige for vor Handelsbalance.

Da vi først i Gaar fik Lejlighed til at lære Lovforslagets Enkeltheder at kende, og da Loven jo vil gribe ind paa saa mange Omraader, er det udelukket, at vi skulde kunne virkelig fordybe os i disse Enkeltheder, virkelig kunne overse, hvad mange af disse Bestemmelser vil kunne føre til. Jeg skal dog af disse Enkeltheder omtale den Tilføjelse, der er sket til § 1. § 1 bestemte oprindeligt blot, at Moratoriet for Nationalbanken forlænges for to Aar. Det var en Bestemmelse, som man fra alle Sider var enig om, da Forslaget forrige Gang var til Behandling her i Folketinget; det var vist den almindelige Mening, at det vilde være heldigt at faa Moratoriet til at gælde for et længere Tidsrum, saaledes at der kunde komme Ro om dette Spørgsmaal. Nu har man imidlertid givet denne Paragraf en Tilføjelse, en betydningsfuld Tilføjelse, men, synes jeg, ogsaa en i høj Grad ejendommelig Tilføjelse, denne nemlig: „En Forudsætning for denne Fritagelse er det dog, at Nationalbanken afslutter den i § 3 omhandlede Overenskomst med Staten, overensstemmende med Bestemmelserne i nærværende Lov.“ Hvad vil Befolkningen mon egentlig sige til en saadan Tilføjelse? Vil Befolkningen ikke med Rette kunne sige: Er det virkelig muligt, at den danske Rigsdag paa det Tidspunkt, da den vedtager en saadan Lov, ikke ved, om Moratoriet vil gælde efter den 1. Januar eller ej? Er det virkelig muligt, at den danske Rigsdag i denne store og vigtige Sag handler med Bind for Øjnene? Er det virkelig muligt, at man saaledes famler om i Blinde? Det blev udtalt af det fremtrædende Medlem af det andet høje Ting, der har været en ledende Faktor ved det Forlig, der her er afsluttet, at man ikke kunde træffe en

Afgørelse i Rigsdagen om dette Spørgsmaal, førend man vidste, om der vilde komme et Resultat ud af Forhandlingerne mellem Regeringen og Nationalbanken. Og det er selvfølgelig ganske rigtigt: Forudsætningen for, at man kan vedtage et saadant Forslag, maa være, at man først har faaet konstateret denne Enighed. Jeg tror heller ikke, at noget Medlem af dette Ting eller noget Medlem af de Udvalg, der har behandlet dette Spørgsmaal, har været i Tvivl om, at inden den endelige Vedtagelse fandt Sted, maatte dette Spørgsmaal være klaret. Jeg har ogsaa ønsket, at Nationalbanken skulde kunne paatage sig den fulde Forpligtelse, som dette Lovforslag paalægger den, men jeg har aldrig tænkt mig, at man kunde paalægge Banken denne Forpligtelse, uden at Nationalbanken selv følte, at der stilledes den saadanne Betingelser, at den virkelig var i Stand til at opfylde dem. Det har fra vor Side stadig været Forudsætningen for, at vi kunde slutte os til Kravet om den ubetingede Pligt for Nationalbanken.

Nu har man altsaa forandret dette; det trækker maaske op til en Kamp mellem Regeringen og Rigsdagen paa den ene Side og Nationalbanken paa den anden Side. Befolkningen maa med Rette spørge: Hvor fører man os nu hen? Hvad vil der ske? Naar Rigsdagen i Dag bliver hjemsendt, hvad vil der saa ske i de kommende Dage? Det ærede Medlem Hr. Neergaard var ogsaa inde paa dette Spørgsmaal. Han sagde, at han ikke vilde gaa i Enkeltheder, det vilde vist ikke være nyttigt. Jeg tror ogsaa, det er bedst at lade være at tænke paa det, der vil komme. Derfor synes jeg, at det vilde være i høj Grad betimeligt, om man vilde henvise Lovforslaget til et Udvalg, indtil man fik dette afgjort og Spørgsmaalet klaret. Jeg maa anse det for fuldkommen uforsvarligt, inden man har en fuldstændig klar Aftale om dette Spørgsmaal, at føre os ind i en Situation, hvor vi ikke ved, om Moratoriet bliver forlænget eller ej, og det vil sikkert ogsaa i høj Grad være svækkende for Rigsdagens Prestige, om man virkelig leder os ind i en saadan Kamp. Saa kan man mene, at Skylden er Nationalbankens eller Rigsdagens, det skal jeg ikke komme ind paa; det vil være lige uheldigt for det danske Samfund, hvad enten den ene eller den anden Part har Skylden.

I § 4 har man faaet en Bestemmelse, hvorefter det Finansraad eller Valutaraad, der var foreslaaet, skal ombyttes med et Rigsdagsudvalg. Naar man i det hele taget vil oprette et saadant raadgivende Organ, kan jeg ikke se, at dette er en god Form